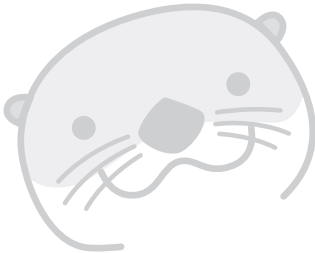

อย่าหยิบขึ้นมา: นั่นขยะ! ไม่ใช่แฟน

不要在垃圾桶里捡男朋友

1

อีจิงหนานซู่ย

เจียยน

Jinyuler

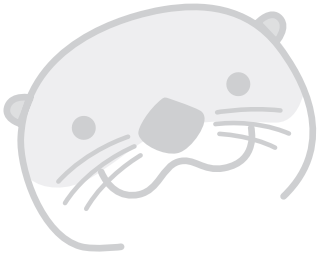
แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📌 @Lilac.Novel

🐦 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

เวลาที่คนเรามีความรัก เชื่อว่าทุกคนก็คงคาดหวังอยากมีความรักที่ดี สดใสเหมือนท้องฟ้าสีคราม อ่อนโยนเหมือนสายลมแผ่วเบา นุ่มละมุนเหมือนวิปครีมบนถ้วยช็อกโกแลตร้อนที่ละลายในปาก หรืออบอุ่นเหมือนแสงแดดจางๆ ในยามเช้า เป็นความรักที่ทำให้เรายิ้มได้ทุกครั้งที่มีคนถึง นอนฝันถึงใครคนนั้นได้ทุกคืน แต่ก็นั่นแหละค่ะ สำหรับหลายๆ คนอาจสมหวังเมื่อได้เจอคนที่ดี แต่ก็ยังมีบางคนที่ไม่ค่อยได้พบเจอกับคนรักเลยๆ พาให้ฝันดีกลับกลายเป็นฝันร้ายตามหลอกหลอนทำลายชีวิตอยู่ทุกคืนวัน

และน่าแปลกตรงเจ้าพวกคนรักเลยๆ ที่จัดเข้าชั้นควรเรียกว่า ‘ขยะ’ มากกว่า ‘แฟน’ เหล่านี้นั้น มักจะมีคนรักเป็นคนดีแสนดี ที่เราเห็นพวกเขาโดนทำร้ายทำลายชีวิตที่ไร ก็ได้แต่โกรธแค้นแทน และหวังว่าฟ้าดินจะลงทัณฑ์เจ้าพวกขยะเหล่านั้นให้สาสมไวๆ ถ้าวันหนึ่งมีบุคคลลึกลับกับระบบหัวใจเข้ามาทำหน้าที่แทนฟ้าดิน คอยลงโทษเจ้าพวกขยะให้สาสม! ทำเลวไว้แค่ไหน ต้องเจอเอาคืนให้กระอักยิ่งกว่า ซึ่งแต่ละวิธีที่ชุดมาใช้นั้นทำเอาคนอ่านอย่างเราแทบต้องลุกขึ้นตบมือเชียร์

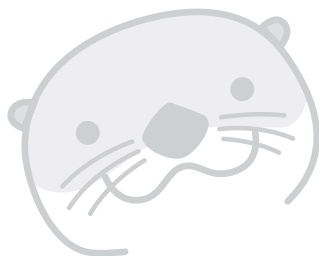
เอาเป็นว่าถ้าอยากรู้วิธีเอาคืนเจ้าพวกขยะว่าจะสะใจสักแค่ไหน เชิญเปิดหน้าต่อไปเพื่อตีความกับความหมายของเจ้าพวกขยะเหล่านี้ได้เลยค่ะ

คำเตือน
นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- การฆ่าตัวตาย
- การทำร้ายร่างกาย
- การทารุณกรรมสัตว์
- การเหยียดผิวและการเหยียดเชื้อชาติ

การเอาคืนพวกขยะของอาจารย์:

ทดลอง

อ้อเสี่ยวอ้อ กำลังยืนฟังรถสูบบุหรี่

ท้องฟ้าถูกฉาบจนกลายเป็นสีดำ ไฟที่ปลายมวนบุหรี่ส่องสะท้อนไปหน้า
ครึ่งซีกของเขา

พอสูบไปได้ครึ่งมวน เขาก็กายนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ก่อนจะหันหลังกลับ
สอดตัวเข้าไปในรถผ่านหน้าต่างที่เปิดอยู่ครึ่งหนึ่งพร้อมทั้งบุหรี่ที่คาบอยู่ในปาก
เพื่อหยิบเอาขวดน้ำแร่ที่เหลือน้ำอยู่เพียงก้นขวดออกมา เขาใส่บุหรี่ที่ยังเหลือ
อยู่อีกเยอะพร้อมกับขี้นุหรี่ที่ยังไม่หักลงไป จากนั้นก็หยิบหมากฝรั่งออกมาจาก
กระเป๋า เคี้ยวลวกๆ สองสามครั้งก่อนคายใส่กระดาษทิศู

ตอนแรกเขาอยากเอามันไปทิ้งถึงขยะ ทว่าพอหันกลับมา คนที่เขากำลัง
รออยู่ก็เดินออกมาจากภายในตัวตึกพอดี

ชายคนนั้นเดินออกมาจากประตูบริษัทซอฟต์แวร์ด้วยท่าทางที่ดูเหนื่อยล้า
เขามองเห็นรถยนต์คันใหม่เอี่ยมที่จอดอยู่ข้างถนนเป็นอันดับแรก ก่อนจะมอง
เห็นอ้อเสี่ยวอ้อ

สีหน้าของเขาดูมีนงเล็กลง “...เสี่ยวเจิง”

ในโลกภารกิจนี้อ้อเสี่ยวอ้อมีชื่อว่าเจิงหยวน

เมื่อกวาดสายตามองไปหน้านั้น อ้อเสี่ยวอ้อก็วิ่งไปพักหนึ่งจนลืมนึก
ทุกกาย

ชายคนนั้นยืนอยู่ที่เดิม เขาเคยชินกับการรอให้ ‘เจิงหยวน’ เป็นคนเดิน

เข้ามาหาเอง แต่เมื่อเห็น ‘เจิ้งหยวน’ ไม่ได้ก้าวเข้ามาเหมือนอย่างทีคิดไว้ก็ขมวดคิ้วด้วยความงุนงง

ในหัวของฉือเสี่ยวฉือมีเสียงกึ่งคนกึ่งเครื่องจักรเอ่ยเตือนขึ้นมาได้อย่างถูกเวลา เป็นเสียงที่เรียบนิ่งดูเป็นการเป็นงาน ตัดจะเย็นชาเล็กน้อย

ระบบเตือน “คุณฉือ เป้าหมายกำลังเรียกคุณอยู่นะครับ”

ฉือเสี่ยวฉือไม่สนใจค่าความชอบที่ลดลงจาก 72 คะแนนเหลือ 70 คะแนนเมื่อเขาตั้งสติได้ก็เอ่ยแสดงความคิดเห็น “หน้าตาใช้ได้”

จากนั้นก็ยึดหลังตรงก่อนกล่าวกับตัวเองอย่างปลงๆ “ฉันคงโสดมานานมากจริงๆ ลินะ ถึงได้มองไอ้ขะยะนี้หล่อไปได้”

ระบบ “...”

ทันใดนั้นฉือเสี่ยวฉือก็แก้งทำเป็นเหมือนมองเห็นไม่ค่อยชัดในยามกลางคืน เขาหรีดตาลงเพื่อมองว่าใครกำลังเดินเข้ามา

จากสายตารำมัวในตอนแรกก็เปลี่ยนเป็นดีใจขึ้นมาทันที ลักยิ้มน่ารักที่ส่องข้างแก้มทำให้คนมองอยากยิ้มตามไปด้วย “เหล่าหยาง!”

ระบบ “...” เข้าสู่โหมดการแสดงได้ภายในหนึ่งวินาทีเลยเธอครับ

หยางไปหัวคือชื่อเต็มของไอ้ขะยะที่กำลังถูกฉือเสี่ยวฉือเรียกอยู่

ว่าไปแล้ว ‘เหล่าหยาง’ คนนี้ก็ยังไม่ถือว่าแก่เท่าไร เขาอายุมากกว่าเจิ้งหยวนสี่ปี รักสะอาดและดูเนียบ เป็นคนสบายๆ ผมและเล็บเป็นระเบียบเรียบร้อยไม่ปล่อยปละละเลย บนตัวมีกลิ่นหอมของไม้จางๆ ทั้งยังมีร่างกายที่ดูกำยำล่ำสันอย่างชายหนุ่มน้อยคนจะมี กล้ามเนื้อหน้าท้องที่ไม่มากเกินไปมองเห็นได้เลือนรางภายใต้เสื้อเชิ้ตสีขาว ทำให้คนมองใจเต้นแรงได้อย่างง่ายดาย

ขณะที่เดินเข้าไปหาเป้าหมายที่ละก้าว ฉือเสี่ยวฉือก็ทบทวนข้อมูลภารกิจของโลกนี้ที่ได้รับมาอย่างคร่าวๆ ไปด้วย

โลกนี้เป็นโลกภารกิจแรกที่ฉือเสี่ยวฉือต้องดำเนินการหลังจากเข้าสู่ระบบตามที่ได้รับแจ้งมาจากระบบ เพื่อให้ผู้ทำภารกิจสามารถปรับตัวได้เร็วยิ่งขึ้น เส้นโลกของโลกภารกิจแรกหลังจากผู้ทำภารกิจผูกตนเองเข้ากับระบบจะคล้ายกับเส้นโลกเดิมที่เคยอาศัยอยู่มาก และระดับความยากก็จะเป็นแบบง่ายเช่นเดียวกัน

พูดตรงๆ ก็คือ เป็นหลักสูตรการสอนพวกมือใหม่

หลักสูตรการสอนมือใหม่นี้แสดงผลว่าเป้าหมายของเขาคือหยางไปหัวผู้เปรียบดั่งนกฟีนิกซ์สีทองที่โอบบินออกจากหุบเขาทางตะวันตกเฉียงใต้¹

เขาเป็นนักศึกษาสาขาวิศวกรรมซอฟต์แวร์ที่จบมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของคนทั้งครอบครัว จากคนที่แม้แต่จะเปิดคอมพิวเตอร์ก็ยังไม่เป็น กลายเป็นคนที่ประสบความสำเร็จในระดับบัณฑิตศึกษา ชีวิตความเป็นอยู่ของการไปเรียนต่างบ้านต่างเมืองเกือบเจ็ดปีได้สลัดกลิ่นอายบ้านนอกบนตัวของหยางไปหัวออกไปจนหมด มองแวบแรกเขาดูเหมือนชายหนุ่มที่เติบโตมาจากในเมือง

ส่วนเหงียนวนนั้นสรุปได้ในคำเดียวว่ามาจากครอบครัวคนมีเงิน แต่จะมีเงินมากแค่ไหนนั้น ตัวเหงียนวนเองไม่ได้สนใจ เพราะนั่นเป็นเรื่องที่พี่ใหญ่ของเขาควรกังวล ไม่ใช่ตัวเขา

เหงียนวนชอบดนตรีมาตั้งแต่เด็ก เป็นความชอบอย่างสุดหัวใจ เขาเป็นคนมีพรสวรรค์อย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเป็นเครื่องดนตรีชนิดไหนก็สามารถเล่นได้อย่างง่ายดาย และเสียงร้องที่น่าฟังของเขาก็ยิ่งเพิ่มระดับความไพเราะของเครื่องดนตรีให้มากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลง แต่งเพลง หรือเล่นดนตรี เขาล้วนทำได้ดีทั้งหมด

หลังจากเหงียนวนเข้าเรียนที่คณะดนตรี มีอยู่วันหนึ่ง เขาไปหาเพื่อนสมัยมัธยมเพื่อจะไปเล่นด้วย และได้บังเอิญพบกับหยางไปหัวในบริเวณมหาวิทยาลัย หยางไปหัวในเวลานั้นเรียนอยู่ชั้นปีที่สี่ เป็นช่วงเวลาที่รูปร่างหน้าตาดีที่สุดในชีวิตของเขา ทั้งยังดูกระฉับกระเฉงมีชีวิตชีวา ทำทางสบายๆ และดูสุขภาพดีนั้น ทำให้เหงียนวนจมอยู่กับความหลงใหลและไล่ตามหยางไปหัวอย่างไม่ลดละ

ตอนแรกหยางไปหัวคิดว่ามันเป็นเรื่องตลก ทว่าเขาก็ค่อยๆ ถูกคุณชายน้อยผิวหนุ่มตัวนึ่มบอบบางเหมือนกระต่ายที่สามารถหัวเราะและถือไว้ในอุ้งมือได้ตามอำเภอใจตัวนี้ทำให้หวั่นไหว

ทั้งสองคนใช้เวลาสามปีเปลี่ยนจากคนรู้จักมาเป็นความสัมพันธ์ที่มั่นคง

¹ เปรียบเทียบคนยากจนที่กลายมาเป็นคนร่ำรวย

ในรูปแบบของคนรัก

มีอยู่วันหนึ่งเจียงหยวนดื่มเหล้าจนเมา ด้วยอารมณ์ชั่ววูบในขณะนั้น เขาได้เปิดเผยเรื่องที่เขารักผู้ชายกับครอบครัว

พ่อแม่ของเจียงหยวนไม่อาจยอมรับที่ลูกชายชอบผู้ชายทั้งที่ตอนเด็ก ๆ ยังไล่ตามเด็กผู้หญิงอยู่เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากสืบเรื่องราวภูมิหลังของหยางไปหว่าแล้ว พ่อแม่ของเจียงหยวนก็ยังไม่เห็นด้วยอย่างแรง

พ่อแม่ตระกูลเจิงไม่ได้ดูถูกหยางไปหว่าที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนมาตลอด พวกเขาเองก็มาจากชนบท สร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาด้วยสองมือ รู้ดีว่ากว่าจะมาถึงจุดนี้ได้มันไม่ง่าย

หว่าหยางไปหว่ามีพี่สาวที่อายุต่างกันอยู่สี่คน ทั้งยังมีชื่อที่คล้องจองกัน นั่นก็คือ เจาตี้ (เรียกหาน้องชาย) ฟานตี้ (เผ่าคอยน้องชาย) เนียนตี้ (คิดถึงน้องชาย) และว่างตี้ (มองหาน้องชาย) ชื่อของทั้งสี่คนที่เรียงกันแบบนี้ทำให้พ่อแม่ตระกูลเจิงมั่นใจว่า ครอบครัวนี้จะไม่ยอมรับผู้ชายที่จะทำให้สกุลหยางถูกตัดขาดอย่างแน่นอน

ความรักอันสิ้นหวังของพวกเขาได้ถูกกำหนดตอนจบที่ไม่มีทางมีความสุขเอาไว้แล้ว

แต่ถึงอย่างไรความรักก็ทำให้คนตาบอด

หลังจากเจียงหยวนสร้างเมาแล้ว เขาก็ไม่ฟังคำเตือนที่หวังดีของพ่อกับแม่ ปกป้องหยางไปหว่าสุดชีวิต เพราะเกรงว่าพ่อกับแม่จะสร้างความลำบากใจให้กับอีกฝ่าย

อันที่จริงพ่อแม่ตระกูลเจิงก็ไม่ใช่คนที่จะตามรังควานเด็กที่พึ่งพาตัวเอง และพยายามต่อสู้ดิ้นรนคนหนึ่ง แต่การที่เจียงหยวนทำตัวแบบนี้กลับทำให้พวกเขาเสียใจจริง ๆ

เจียงหยวนยอมตัดขาดกับพ่อแม่เพื่อหยางไปหว่า และย้ายออกจากบ้านไปอยู่กับเขา

เพื่อให้ได้บ้านในราคาถูกลง หยางไปหว่าจึงเช่าบ้านห่างออกไปจากใจกลางเมืองประมาณยี่สิบป้ายรถขนส่งสาธารณะ บริเวณนั้นมีร้านอาหารเดลิเวอรี่อยู่ไม่กี่ร้าน ข้อดีคือสงบและอาหารราคาถูกลง

เจิงหยวนเรียนทำอาหารเพื่อจะได้ทำให้หยางไปหวักกิน และเขาก็ทำมันออกมาได้ดี หยางไปหวัชมแค่สองสามคำ เขาถึงกับทำอาหารกลางวันไปส่งให้หยางไปหวัที่บริษัททุกวัน

มีเพื่อนคนหนึ่งด่าเจิงหยวนว่า ‘เสี่ยวเจิง นายเป็นบ้าไปแล้วหรือ เพื่อผู้ชายบ้านนอกคนเดียว นายถึงกับยอมทั้งชีวิตแสนสุขสบายไปเลยแบบนี้’

เจิงหยวนกล่าวพร้อมรอยยิ้มว่า ‘เขาดีกับฉันมาก พวกเราคุยกันแล้วว่าพรุ่งนี้จะไปกินหม้อไฟกัน’

เจิงหยวนเป็นคนที่โรแมนติกมากคนหนึ่ง ความฝันเล็กๆ น้อยๆ ทุกเรื่องล้วนถูกเขาจดบันทึกลงไปในสมุดที่วางอยู่บนโต๊ะด้วยความหวังอันเต็มเปี่ยมบรรทัดต่อบรรทัด รวากับกำลังเขียนบทกลอนอยู่

“พรุ่งนี้ตอนเช้าแต่งเพลง ตอนกลางวันทำอาหาร ตอนเย็นกลับมาแต่งเพลง ตอนค่ำไปเดินเล่นกับเหล่าหยาง ชื่อน้ำเต้าหู้ร้านซุนจื๊อสองแก้ว แก้วของเหล่าหยางเพิ่มน้ำตาลด้วย ตอนกลางคืนก็เปิดแอร์นอนหลับอยู่ใต้ผ้าห่ม”

เขาไม่เคยบันทึกเรื่องไม่ดีเลย เพราะเขารู้สึกว่าตัวเองผ่านแต่ละวันมาดีเป็นอย่างดี

การช่วยเหลืออย่างลับๆ ของพี่ใหญ่ก็ถูกเขาปฏิเสธเช่นเดียวกัน ความหวังดีหนึ่งเดียวที่เจิงหยวนยอมรับเอาไว้ก็คือรถยนต์ที่พี่ใหญ่ซื้อให้ เพราะเขานั่งรถโดยสารแล้วเวียนหัว ทุกครั้งที่นั่งรถไปเกือบครึ่งเมืองเพียงเพื่อเอาอาหารไปส่งให้หยางไปหวั ทำให้เขาไม่กล้ากินข้าวเช้าเลยด้วยซ้ำ เพราะกลัวว่าจะอ้วก

หวัหยางไปหวัไม่ชอบของขวัญชิ้นนี้ เขาบอกว่ามันเหมือนเป็นการให้ทานของพี่ใหญ่ พี่ใหญ่ต้องการให้เจิงหยวนคิดถึงชีวิตที่สุขสบายเหมือนเมื่อก่อน และใช้โอกาสนี้มาลากเจิงหยวนกลับบ้าน เจิงหยวนลองคิดดูแล้วก็รู้สึกว่ามีเหตุผล จึงคืนรถกลับไปอย่างเชื่องช้า

เมื่อรับรถคืนกลับมา พี่ใหญ่เจิงก็รู้สึกเหมือนถูกทำร้ายจิตใจเป็นอย่างมาก

หลังจากนั้นข้อความทักทายจากพี่ใหญ่ที่ได้รับวันละครั้ง ก็เปลี่ยนเป็นหนึ่งสัปดาห์ครั้ง และครึ่งเดือนครั้ง

นอกจากความเสียใจ เจิงหยวนคิดว่าพ่อแม่กับพี่ใหญ่ก็แค่หวังให้เขามีความสุขเท่านั้น หากเขาอยู่กับเหล่าหยางแล้วมีชีวิตที่ดีขึ้นเรื่อยๆ พวกเขา

ก็คงจะยอมรับเหล้าหยางได้

ตอนที่หยางไปหัวเรียนอยู่ เขาได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการวิเคราะห์ระบบ หลังจากเรียนจบก็ได้เข้าทำงานที่บริษัทซอฟต์แวร์แห่งหนึ่ง เขาได้รับความไว้วางใจจากผู้จัดการเป็นอย่างมาก สำหรับเจิ้งหยวนแล้วการทำงานของครันนับได้ว่าเป็นไปอย่างราบรื่น

เมื่อก่อนเจิ้งหยวนไม่เคยคิดถึงเรื่องการหาเลี้ยงชีพเลย เขามุ่งมั่นอยู่แต่กับการเล่นดนตรี เพลงที่ลองแต่งเล่นนิดๆ หน่อยๆ พวกนี้ไม่มีตลาดเพลงให้ปล่อย แต่เพราะพ่อแม่ของเจิ้งหยวนได้หาทางฝากฝังเขาเอาไว้ก็เลยทำให้เพลงพวกนี้ออกสู่ตลาดได้ แต่มันก็เป็นแค่ความบันเทิงในกลุ่มคนเล็กๆ เท่านั้น

แต่ตอนนี้เจิ้งหยวนต้องการทำงานหาเงิน ไม่กี่ปีมานี้ตลาดเพลงค่อนข้างซบเซา เขาจึงไม่อาจหยิบเพลงแนวที่ชื่นชอบมาเล่นได้อีก แต่เขาก็ไม่มีปัญหากับการไม่ได้แต่งเพลงแนวที่ชอบ เพราะไม่ว่าจะเป็นเพลงแนวไหน เขาก็ชอบอยู่บ้างทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นแนวเพลงคลาสสิกป๊อปอันเป็นที่นิยม หรือเพลงฟังก์ร็อก ก็ล้วนไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขา ทว่าด้วยความเป็นศิลปินมืออาชีพเขาค่อนข้างพิถีพิถันในเรื่องคุณภาพ เขาใช้กำลังกายและกำลังสมองไปสามเดือนอย่างอุตสาหะในการบันทึกเดโมต้นฉบับเพลงแนวป๊อปอย่างตั้งใจสามเพลง หลังจากนั้นก็ส่งไปยังค่ายเพลงหลายแห่ง

ทุกค่ายเพลงมีคนส่งเดโมไปจำนวนมาก เจิ้งหยวนเองก็เตรียมใจไว้แล้ว ถ้าหากค่ายเพลงจะเจียบหายไป ทว่าเขากลับโชคดีอย่างคาดไม่ถึง เพราะเขาได้รับการตอบกลับอย่างรวดเร็ว ต้นฉบับเพลงของเขาได้รับเลือกจากบริษัทเล็กๆ แห่งหนึ่ง และได้รับคำตอบแทนเพลงละห้าพันหยวน

ค่ายเพลงเล็กๆ แห่งนี้ชื่นชมความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงานของเจิ้งหยวนมาก ทั้งยังได้เสนอให้เขาเซ็นสัญญาเป็นศิลปินกับค่ายด้วย เจิ้งหยวนดีใจจนรีบเซ็นสัญญาโดยไม่ได้อ่านรายละเอียดอะไรเลย เขาระโดดโลดเต้นไปมาอย่างมีความสุข ถึงจะยังไม่ได้เงิน แต่เขาก็วางแผนเส้นทางการใช้เงินหนึ่งหมื่นห้าพันหยวนนี้เอาไว้แล้ว และทุกๆ แผนการก็มีหยางไปหัวร่วมอยู่ด้วย

หากย้อนเวลากลับไปได้ เจิ้งหยวนคงจะกลับไปต่อว่าตัวเองที่ดีใจจนเป็นบ้าเป็นหลังในเวลานั้นว่าโง่งมแค่ไหน

ประสิทธิภาพในการสร้างสรรค์ผลงานของบริษัทเล็ก ๆ นั้นต่ำมาก สุดท้ายผลงานที่ผลิตออกมาก็ไม่เป็นที่น่าพอใจสักเท่าไร แต่เมื่อเจิ้งหยวนเห็นเพลงทั้งสามเพลงที่ตัวเองแต่ง ทั้งเพลง ‘คิดถึงยามฤดูใบไม้ร่วง’ ‘ภาษาหัวใจ’ และ ‘ผมรักคุณ’ ติดอยู่ในชาร์ตอันดับเพลง มันก็ทำให้เขาเผยรอยยิ้มหวานขึ้นออกมาได้ ทุกครั้งที่เพลงได้อันดับสูงขึ้นไป เจิ้งหยวนก็จะแคปหน้าจอส่งไปให้หยางไปหัวดู

จนกระทั่งวันหนึ่งมีคณิชากรวิจารณ์ผลงานเพลงของเขา “ไม่มีใครรู้สึกรักว่าเพลง ‘คิดถึงยามฤดูใบไม้ร่วง’ เหมือนปรับมาจากเพลง ‘คะนึงหาโลกมนุษย์’ ของนางฟ้าถังบ้างเธอ”

ผ่านไปไม่นานก็มีคนมาตอบกลับ “ไม่ใช่แค่เพลง ‘คิดถึงยามฤดูใบไม้ร่วง’ นะ เพลง ‘ภาษาหัวใจ’ ก็เหมือนเพลงใหม่ของถึงฮวนเหมือนกัน”

...ถึงฮวน?

เจิ้งหยวนรีบปิดหน้าจอออกจากแอปพลิเคชันเพลงทันที เขาถือโทรศัพท์ที่หน้าจอกลายเป็นสีดำไปนานแล้วเอาไว้ เหยื่อออกจนชุ่มเหมือนมีรังมดระเบิดอยู่ตามจุดสำคัญต่าง ๆ ของร่างกาย

เขากดเปิดหน้าจออีกครั้งด้วยมืออันสั่นเทา ใบหน้าแดงตามของนักร้องหน้าใหม่นามว่าถึงฮวนปรากฏขึ้นบนโฆษณาในหน้าแรกของแอปพลิเคชัน เธอกำลังส่งยิ้มให้เจิ้งหยวนอยู่

วันนั้นเว่ยป้อของเจิ้งหยวนที่มีแฟนคลับติดตามแค้มป์กันคน ถูกกลุ่มคนที่รวมตัวกันอย่างแข็งแกร่งระหว่างแฟนคลับของถึงฮวนกับมือรับจ้างโพสต์มาถล่มเขามากกว่าล้านคน

“สุนัขขี้ลอกเลียนแบบ การขโมยความคิดฆ่าทุกคน!”

“ภายใต้ใบหน้านั้นไร้เพียงสาของแก ทำไมถึงได้เลวทรามขนาดนี้”

“สรุปเหตุการณ์อย่างละเอียดเกี่ยวกับต้นสายปลายเหตุเรื่องราวการคัดลอกผลงานของเจิ้งหยวนในเว่ยป้อ ชมได้ที่เว็บ <http://t.cn...>”

“ฉันหยิบผลงานเพลงเมื่อก่อนของเจิ้งหยวนมาฟัง ความอยากรู้ทำให้ฉันลองกดเข้าไป แต่ความดั่งดันของเขาทำให้ฉันกดออก”

“ฮ่า ๆ ๆ ร้องเพลงได้ยอดเยี่ยมอะไรกัน เสียงตะโกนร้องอี ๆ อู ๆ แบบนี้เรียกว่าร้องเพลงเพราะเธอ แฟนคลับก็ยังคงจะเลียแข้งเลียขาอยู่ได้”

“แม่ สดุดยดอะไรขนาดนี้ แม่แต่ซื้อปกอัลบั้มใหม่ของเทพิดาถึงก็ยังไม่เว้นเลยรีไร กะจะลอกทั้งอัลบั้มเลยหรอ”

เจหงยวนไม่สนใจความคิดเห็นไม่ดีพวกนั้น เขาสวมหูฟัง ฟังเพลงใหม่ ของดังฮวนเข้าไปเข้ามาอย่างบ้าคลั่ง ทันใดนั้นนัยน์ตาของเขาก็แดงก่ำ พร้อมเหงื่อออกเต็มตัว

...เหมือนมากจริง ๆ

แค่มีการปรับรายละเอียดปลีกย่อยเท่านั้น ไม่ต้องให้ผู้เชี่ยวชาญมาตัดสินเลย ตราบใดที่หูทั้งสองข้างยังทำงานและความรู้สึกทางดนตรีพอใช้ได้ ก็ต้องฟังออกว่าเป็นการคัดลอกผลงาน

...แต่ใครเป็นคนลอกใครกันแน่ละ

เจหงยวนยืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเอง เขาไม่เคยฟังเพลงของดังฮวนมาก่อนเลยสักเพลง เพราะเขาจำได้ว่ามีนักดนตรีปากร้ายคนหนึ่งเคยวิจารณ์ดังฮวนไว้ ถึงจะไม่น่าฟัง แต่มันกลับเป็นคำพูดที่เหมาะสมดี

“ดังฮวนถนัดร้องเพลงรักที่แม่เพลงไม่ดีแต่ก็ยังดัง ที่พูดอย่างนั้นก็เพราะว่า ถึงเพลงจะดัง แต่เวลาเธอร้องเพลงเหมือนเธอกำลังอมน้ำลายอยู่ในปาก”

ใบหน้ายิ้มแย้มของดังฮวนเคลื่อนไหวอยู่ตรงหน้าเจหงยวน บนหน้าปกออนไลน์อัลบั้มใหม่เขียนไว้ว่า ‘ราชินีเพลงรักหันมาร้องเพลงภาษาหัวใจของคุณได้อย่างงดงาม’

“แม่ สดุดยดอะไรขนาดนี้ แม่แต่ซื้อปกอัลบั้มใหม่ของเทพิดาถึงก็ยังไม่เว้นเลยรีไร กะจะลอกทั้งอัลบั้มเลยหรอ”

เจหงยวนจำได้แม่นว่าชื่อเพลง ‘ภาษาหัวใจ’ นั้นตนเป็นคนตั้งขึ้นมาเอง เพราะมันคือความในใจของเขาที่อยากจะบอกกับหยางไปหัวเกี่ยวกับความรัก ต้องห้ามที่ถูกกักขังอย่างฉับพลัน ทว่าดังฮวนกลับร้องให้มันเป็นเรื่องความในใจของเด็กสาวผู้หวานเลี่ยน

เจหงยวนรู้สึกตัวเองโดนดูถูกอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ผลกระทบใหญ่ที่สุดที่เขาเคยได้รับมาก็คือความล้มเหลวจากการเปิดตัวว่ารักเพศเดียวกัน เขาไม่เคยถูกทำลายชื่อเสียงอย่างยับเยิน และไม่เคยรู้รสชาติของการถูกผู้คนมากมายตามด่าทอเช่นนี้มาก่อน

เสียงในหูดังอื้ออึงไปหมด ในหัวของเขามีแต่หยางไปหัวคนเดียวเท่านั้น เขารับโทร.หาหยางไปหัว พอได้ยินเสียงคนรัก ความรู้สึกตึงเครียดก็ลดฮวบลงทันที เหลือเพียงเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นเท่านั้น “เหล่าหยางๆ พี่รีบกลับมาละ” เขาพูดราวกับเด็กน้อยที่ถูกรังแก

ในเรื่องการรับมือกับคนอื่น เจิงหยวนเป็นเหมือนกับเด็กตัวน้อยๆ เพราะที่ผ่านมามีได้รับการปกป้องดูแลจากครอบครัวเป็นอย่างดีมาโดยตลอด

ดังนั้นตอนที่ได้พบกับหยางไปหัว เขาพูดไปร้องไห้ไปว่าถูกคนอื่นขโมยเพลงของตัวเอง ทั้งยังถูกคนอื่นอีกเป็นล้านต่อว่าในพื้นที่สาธารณะ นั่นทำให้เจิงหยวนไม่ทันได้สังเกตเห็นความตื่นตระหนกที่ซุกซ่อนอยู่ในแววตาของหยางไปหัวเลย และเจิงหยวนก็ไม่เคยคิดเลยว่า นี่จะเป็นเพียงจุดเริ่มต้นฝันร้ายของเขาเท่านั้น

และในตอนนั้นก็ระต่ายเจิงหยวนที่รับบทโดยฉีเยวฉีก็ยืนอยู่ตรงหน้าหยางไปหัวแล้ว

เขายิ้มขณะมองไปที่หยางไปหัวด้วยดวงตาเปล่งประกาย
หยางไปหัวมองไปที่รถก่อนขมวดคิ้วถาม “นายเป็นคนซื้อรถคันนี้หรอ”
เจิงหยวนหันกลับไปมองรถคันนั้น และอวดด้วยน้ำเสียงไร้เดียงสา “สวยใช่ไหมครับ”

หยางไปหัวถาม “นายซื้อมาเท่าไร”

ดวงตาของเจิงหยวนโค้งลง “พี่ลองเดาดูสิครับ”

บทสนทนาเหล่านี้ล้วนเคยเกิดขึ้นในความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมมาทั้งหมดแล้ว ไม่มีตรงไหนที่เปลี่ยนไปเลยแม้แต่หน่อย

หยางไปหัวขมวดคิ้วอีกครั้ง แถบค่าความชอบในหัวของฉีเยวฉีลดลงไป 2 คะแนน

หยางไปหัวข่มความโกรธเอาไว้ ตัดสินใจให้เหตุผลกับคุณชายน้อยผู้ไม่รู้จักร่ำว่าข้าวยากมากแพง “เสี่ยวเจิง พวกเราสองคนต้องอยู่ด้วยกันอีกนาน นายยอมทิ้งครอบครัวเพื่อฉัน ฉันซึ่งใจกับความทุ่มเทและความจริงใจของนายมาก แต่นายมีชีวิตที่ดีมาตั้งแต่เด็ก ยังไม่เข้าใจเรื่องการจัดสรรเงินในแต่ละวัน

ถ้ายังใช้จำเริญตัวแบบนี้ต่อไป...”

คำพูดเหล่านี้ล้วนสมเหตุสมผล ถ้าเป็นไปตามบทพูดเก่า เจ้าของร่างเดิม คงจะก้มหน้าด้วยความอับอายและยอมรับว่าเมื่อครู่นี้เป็นเรื่องล้อเล่น รถคันนี้ พี่ชายใหญ่เจิงเป็นคนซื้อให้

ทว่าในเวลาหนึ่งฉือเสี่ยวฉือกลับแสดงความน้อยใจออกมาแทน “...รถคันนี้ พี่ใหญ่เป็นคนให้ผมมา เพราะผมนั่งรถโดยสารแล้วเวียนหัวครับ”

หยางไปหัวลูบผมฉือเสี่ยวฉืออย่างอ่อนโยน “เสี่ยวเจิง นายโตแล้วนะ นายไม่สามารถพึ่งพาพี่ชายได้ทุกเรื่อง พี่ชายของนายมีชีวิตเป็นของตัวเอง นายเองก็มีเหมือนกัน เขาพยายามเข้ามาก้าวก่ายชีวิตของนาย คอยเอาใจนาย และมันจะยิ่งทำให้นายก้าวออกมาจากกรงทองไม่ได้ นายไม่คิดอย่างนั้นหรือ”

ฉือเสี่ยวฉือมองอีกฝ่ายโดยไม่ได้พูดอะไร

หยางไปหัวมันใจมาก

เมื่อก่อนเสี่ยวเจิงมีเพื่อนคนหนึ่งที่ไม่เห็นด้วยเป็นอย่างมากกับการที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน หลังจากที่ถูกเพื่อนว่ากล่าว เสี่ยวเจิงก็ตีตัวออกห่างจากเพื่อนคนนั้นทันที

...เสี่ยวเจิงไม่เข้าใจอะไรเลย และมันเป็นการดีที่อีกฝ่ายเชื่อฟังเขา ไม่อย่างนั้นเสี่ยวเจิงจะถูกคนอื่นจูงจมูกเอาได้ง่ายๆ

ทันใดนั้นฉือเสี่ยวฉือก็เอ่ยปากขึ้นมา

เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ไพเราะและนุ่มนวลเหมือนเช่นทุกครั้งทีพูดคำหวาน กับอีกฝ่าย หากนี่เป็นครั้งแรกที่หยางไปหัวฟังแล้วไม่เข้าใจ “...พี่ชายของผม ตีกับผมขนาดนี้ แล้วคุณมาอยู่อะไรด้วยล่ะครับ”

ตรวน้ำอื้อเสี้ยวอื้อ ปรากฏหน้าจอแสดงข้อมูลที่มีแค่เขาเท่านั้นที่มองเห็นได้ บนหน้าจอแสดงข้อมูลของอุณหภูมिर่างกาย อัตราการเต้นของหัวใจ และความดันโลหิตตามเวลาจริงของโฮสต์ รวมถึงอุณหภูมिर่างกายนอก ณ เวลาปัจจุบันและอื่นๆ แถบข้อมูลที่โดดเด่นที่สุดแบ่งออกเป็นสีแดงกับสีน้ำเงิน

แถบสีน้ำเงินคือค่าความเสียหาย แถบสีแดงคือค่าความชอบ ซึ่งค่าสูงสุดของทั้งสองแถบอยู่ที่ 100 คะแนน

ตอนนี้ค่าคะแนนสีน้ำเงินอยู่ที่ 9 คะแนน ค่าคะแนนสีแดงก็กำลังลดลงอย่างต่อเนื่องจากประโยคที่ฉือเสี้ยวฉือพูดว่า ‘แล้วคุณมายุ่งอะไรด้วยล่ะครับ’

ฉือเสี้ยวฉือถอนหายใจ “ทำไมคนถึงไม่ชอบฟังความจริงกันนะ”

ระบบอยากจะทำกล่าวสักหน่อย ทว่าต้องอดทนไว้

หยางไปหัวกล่าวด้วยความผิดหวัง “เสี้ยวฉิง ทำไมนายถึงพูดแบบนี้ล่ะ”

ฉือเสี้ยวฉือไม่ได้กังวล เขากล่าวด้วยสีหน้าอ่อนโยน “เหล่าหยาง คุณอย่าเข้าใจผิดนะครับ ผมหมายความว่าพี่ใหญ่ก็แค่อยากช่วยพวกเรา ถ้ามีรหัสชีวิตประจำวันของพวกเราจะสะดวกขึ้นมาก ผมไม่ต้องใช้ก็ได้ แต่พี่ใช้มันขับไปทำงานได้นี้ พี่เองก็จะได้มีหน้ามิตากับเพื่อนร่วมงานมากขึ้นด้วย”

หยางไปหัวมีท่าทีดีขึ้นมาก รวากับคำพูดอันดูดีเมื่อครุ่นเป็นเพียงการบอกเล่าข้อเท็จจริงเท่านั้น

ระบบมองไปที่ค่าความชอบซึ่งเพิ่มกลับขึ้นมาสองคะแนน การใช้ไม่นาน

และไม้แข็งของมือเสี่ยวฉือเป็นวิธีการที่ไม่เลวเลย

หยางไปหัวถอนหายใจ

เด็กคนนี้ถูกตามใจมาตั้งแต่เด็ก ไม่รู้ความหนักเบาของคำพูดที่เอ่ยออกมา เมื่อสักครู่นี้ ว่าทำให้คนอื่นเสียใจมากแค่ไหน เขากลับเสี่ยวเจิงจะไม่รู้ตัวเลยว่า ตนทำอะไรลงไป

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ หยางไปหัวจึงหยิบเอาความอดทนของพ่อแม่ที่มีต่อลูกออกมาใช้ เพื่อพยายามพูดเกลี้ยกล่อมอีกฝ่าย

“เสี่ยวเจิง รถเป็นของสิ้นเปลือง ใช้รถคันหนึ่งต้องจ่ายค่าน้ำมันแต่ละเดือนเท่าไร ค่าเช่าที่จอดรถต้องจ่ายมากแค่ไหน นายเคยคิดถึงเรื่องพวกนี้หรือเปล่า ตอนนั้นพวกเรารับผิดชอบค่าใช้จ่ายเหล่านี้ได้แล้วหรือ”

“ผมจะหาเงินมาให้พี่เองครับ!” เจิงหยวนเอามือโพล่หลัง รอยยิ้มของเขาจริงจังและอ่อนหวานจนทำให้คนมองใจละลายได้ “เดี๋ยวของผมใกล้เขียนเสร็จแล้ว เมื่อถึงเวลานั้นพวกเราจะมีเงิน”

หยางไปหัวกล่าวอย่างจบบัญญา “ฉันบอกนายก็ครั้งแล้วว่ามันไม่ใช่งานที่เหมาะสมเลย”

“แต่ผมชอบดนตรีนี่นา”

“ชอบ แต่มันกินไม่ได้... ข้างมันเถอะ พวกเราจะไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก” หยางไปหัวยอมแพ้ “อย่าทะเลาะกันเลยดีกว่า”

“โอเค ไม่พูดๆ” เจิงหยวนก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าวเพื่อลดระยะห่างกับหยางไปหัวก่อนกล่าวอย่างนุ่มนวล

“ที่จริงแล้วผมคิดว่ารถคันนี้สามารถใช้ไปรับพ่อกับแม่ของพี่ได้ พ่อแม่กับพี่สาวคนที่สามของพี่จะเข้ามาในเมืองอาทิติย์หน้าใช้ไหมครับ ตอนที่พวกเขามา พี่ก็ขับรถพาพวกเขาไปที่มหาวิทยาลัยของเสี่ยวเยียนเพื่อรับเธอไปกินข้าวได้ ครั้งก่อนที่เสี่ยวเยียนมาหา เธอถามพี่ด้วยไม่ใช่หรือครับว่าเมื่อไหร่พี่จะซื้อรถสักที”

สองเรื่องนี้สะกิดจุดอ่อนของหยางไปหัวเข้าพอดี เขาจึงเงียบไม่พูดอะไร

เจิงหยวนเองก็เงยหน้าขึ้นมองหยางไปหัวในขณะที่พูดประโยคนี้ เมื่อสบเข้ากับสายตาดันร้อนแรง หัวใจของหยางไปหัวก็เต้นแรงทันที

ตอนนี้เป็นเวลาฤดูหนาว เวลาที่อยู่ใต้แสงไฟแล้วจึงหยวนเป่าลมหายใจออกมาเป็นควัน แก้มสีแดงปลั่งอาบไปด้วยแสงไฟท่ามกลางหมอกสีขาว ทำให้คนมองถึงกับใจสั่น

ขลุ่ยอ่อนนุ่มบนเสื้อกันหนาวสีขาวถูกลมยามคำคืนพัดคลอเคลียไปกับลำคอระหว่งขานวลาบแล้วรอบเล่า รวากับกระเบื้องเคลือบอันบริสุทธิ์ กระตุ้นให้หัวใจของหยางไปหัวเกิดอาการบีบรัดและรู้สึกเร่าร้อน

หน้าจอแสดงข้อมูลตรงหน้าคือเสื้อยี่ห้อกำลังแสดงการ์ดโปรงแสงใบหนึ่งขึ้นมา ข้อมูลแสดงผลดังต่อไปนี้

ชื่อเรียก : วงแหวนความงาม (รุ่นทดลอง)

ระยะเวลาการใช้งาน : 10 นาที

จำนวน : 1 ใบ

คุณภาพ : ดีเลิศ

รูปแบบ : ใช้ได้ครั้งเดียว

คะแนนที่ต้องทำการแลก : 0 คะแนน (แจกฟรี)

คำแนะนำ : แม้แต่ข้าวผัดไข่สีทอง ชุปกระดุกหมู ขาปูย่างไฟ หรือไข่แดงของไข่เบ็ดที่ไหลเยิ้มออกมา ก็อาจจะเทียบเท่ารอยยิ้มภายใต้แสงไฟสลัวของคุณได้...เปรียบเทียบได้ดี

คือเสื้อยี่ห้อเย้ยถามด้วยความอยากรู้ “พวกนายที่รับผิดชอบเขียนคำอธิบายพวกนี้เคยเป็นเซฟมาก่อนใช่ไหม”

ระบบเงียบไปชั่วขณะ “...009 เป็นหนึ่งในเอไอรุ่นแรก ทั้งยังเป็นข้อมูลโดยกำเนิด แล้วเขาก็แค่ขอศึกษารายการอาหารเท่านั้นครับ”

คือเสื้อยี่ห้อรู้สึกแปลกกับคำพูดพวกนี้นิดหน่อย

ข้อมูลโดยกำเนิดเธอ

แล้วยังมีข้อมูลที่เกิดขึ้นในภายหลังอีกด้วย

ยังไม่ทันได้ถามให้ละเอียด ระบบก็ซิงพุดขึ้นมาก่อน “คุณคือ ภารกิจการครับ”

คือเสื้อยี่ห้อ “อ้อๆ”

เมื่อเห็นว่าคือเสื้อยี่ห้อกลับมาให้ความสนใจกับการกิจตรงหน้าใหม่อีกครั้ง

ระบบก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมาเล็กน้อย

ตอนที่เพิ่งรับซื้อเสื้อผ้ามานาน เธอก็พบว่าโฮสต์ที่มาใหม่คนนี้รับซื้อได้ยากกว่าปกติ

หลังจากอ่านข้อมูลของโลกันต์ตอนที่ได้รับมา เสื้อผ้านี้ก็ไต่ราคาอยู่เนืองนิตย์ ค่าถามแรกที่เธอเอ่ยขึ้นมาก็คือ “ตอนที่เจอกัน ฉันสามารถขับรถยนต์ตรงๆได้เลยไหม”

ระบบ “...”

เสื้อผ้านี้ “นายอย่ากังวลไปเลยนะ พวกเรามาลองปรึกษากันดูสักหน่อยเถอะ”

เสื้อผ้านี้หยุดพูดไปสักพักก่อนเอ่ยขึ้นมาอีก “ครอบครัวของเจียงหยวนมีเงินมากขนาดนั้น หากเกิดอุบัติเหตุขึ้น ครอบครัวของเขาต้องจัดการได้แน่นอนอยู่แล้วหรือเปล่า”

ระบบ “...คุณอยากขับรถยนต์จริงๆสินะครับ”

เสื้อผ้านี้ “ไม่ใช่ะ ก็แค่ลองปรึกษาเอง”

ระบบ “คุณนี่ คนที่อยู่ตรงหน้าคุณคือบุคคลที่ยังมีชีวิตอยู่นะครับ”

เสื้อผ้านี้แก้ง่าเป็นจริงจัง “อ้อ แต่มันเป็นอุบัติเหตุนะ ใครจะไปอยากให้มีันเกิดเล่า”

ระบบพยายามพูดกับเธอด้วยเหตุผล “...คุณนี่ กฎหมายของโลกันต์กับโลกเดิมของคุณไม่ได้ต่างกันมาก การทำร้ายผู้คนโดยเจตนาทำให้ถูกจำคุกได้ นอกจากนี้หากคุณขับรถยนต์เข้ามายัง คุณคิดว่าจะออกจากโลกันต์ได้ยังไงหรือครับ”

การออกจากโลกภานิชนั้นขึ้นอยู่กับค่าความเสียใจ

หากค่าความเสียใจของเป้าหมายถึง 100 คะแนนเมื่อใด โฮสต์จึงจะสามารถออกจากโลกปัจจุบันและไปยังโลกต่อไปได้

ระบบพูดถึงค่าความเสียใจเพราะต้องการกำจัดความคิดชั่วร้ายของเสื้อผ้านี้ แต่ใครจะไปคิดว่าเสื้อผ้านี้จะวิเคราะห์ได้อย่างสมเหตุสมผล “มีคนเคยกล่าวไว้ว่า ชั่วพริบตาที่คนจะตาย ความรู้สึกเสียใจจะพุ่งถึงขีดสุด”

ระบบ “...”

เสื้อผ้านี้ยังกล่าวต่อไปอีกว่า “ถึงจะไม่ตาย แต่แค่พิการเขาก็จะมีชีวิต

อยู่กับความเสียใจไปอีกนาน”

ระบบ “...” คุณควรจะหยุดพูดได้แล้วนะครับ

การเขียนของระบบทำให้ฉือเสี่ยวฉือเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง เขาถอนหายใจ
“เอาเถอะๆ สหายตัวน้อยคนนี้ไม่มีอารมณ์ขันเลยจริงๆ ล่ะ”

...ทว่าระบบก็ยังรู้สึกได้ถึงความผิดพลาดในน้ำเสียงของฉือเสี่ยวฉืออยู่
ด้วยเหตุนี้ ระบบจึงรู้สึกไม่ไว้วางใจจนต้องตรวจสอบข้อมูลของฉือเสี่ยวฉือ
อีกครั้งอย่างตั้งใจเป็นพิเศษ

...ฉือเสี่ยวฉือเป็นนักแสดงไม่ผิดแน่ ไม่ใช่นักแสดงที่มีประวัติอะไรมาก่อน
แม้ว่าเขาจะมีชื่อเสียงไม่ดีเลื่องลือไปทั่ว ทั้งชอบโอ้อวด สบุนุหรื
ในที่สาธารณะ ชักนำเยาวชนไปในทางที่ไม่ดี ไม่รู้สึกละอายใจที่ไร้การศึกษา
มีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับพ่อแม่ มีพฤติกรรมน่ารังเกียจต่อหน้าผู้ใหญ่ และ
อีกมากมายที่เกินกว่าจะกล่าวถึง แต่ส่วนใหญ่ก็ล้วนเป็นแค่ข่าวลือ ซึ่งยากที่จะ
บอกได้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่

หลังจากระบบคัดกรองข้อมูลไปเรียบร้อยแล้ว เขาคิดว่าฉือเสี่ยวฉือ
ก็ยังมิซื่ออยู่

โฮสต์คนนี้น่าจะแค่มีนิสัยที่แปลกแหวกแนวไปบ้าง หรืออาจมีปัญหาทาง
ด้านจิตใจอยู่ติดหน่อย หากให้คำแนะนำดีๆ ก็น่าจะไม่มีปัญหาอะไร

ลักษณะท่าทางของฉือเสี่ยวฉือก็ไม่เลวเลย การ์ดทักษะที่ให้ฟรีก็ใช้ได้
เหมาะสม ระบบรีบทำการตรวจสอบอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเห็นว่าค่าความชอบ
ที่ลดลงไปเมื่อครู่มีค่ากลางที่จะกลับมาแล้ว

โฮสต์หน้าใหม่ทุกคนจะได้รับการ์ดทักษะที่ใช้ได้ครั้งเดียวฟรีสิบสองใบ
แต่ละใบจะมีประสิทธิภาพแตกต่างกัน แต่ทุกใบใช้ได้เพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น
หากหลังจากที่ใช้แล้วรู้สึกว่าผลลัพธ์ไม่เลว โฮสต์สามารถเข้าไปในคลังสินค้า
และใช้ค่าความชอบที่ได้รับจากเป้าหมายมาทำการแลกเปลี่ยนไอเท็มและใช้งาน
ได้ตามที่ต้องการภายใต้เงื่อนไขต่างๆ

อย่างเช่นตอนนี้

ทันทีที่มองเจิ้งหยวน หยางไปหัวก็ลอบกลืนน้ำลายเบาๆ

เขารู้ว่าเจิ้งหยวนหน้าตาดี ทว่าต่อให้ดูดีมากแค่ไหน เมื่อผ่านไปสักพัก

ก็จะกลายเป็นเรื่องธรรมดา

แต่เมื่อมองไปที่เจิ้งหยวนในตอนนี เขากลับรู้สึกคันยับๆ ตรงหัวใจเหมือนตอนที่เพิ่งเป็นแฟนกับเจิ้งหยวนใหม่ๆ

กระต่ายตัวน้อยขนสีขาวยาวกับหิมะที่ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดี ดวงตากกลมโต สีดำกำลังมองตรงมายังเขาอย่างใจจดใจจ่อและหลงใหล

คนที่ดีเลิศขนาดนี้ คอยฟังเขาอย่างเต็มที่และคิดถึงแต่เขาเพียงผู้เดียว ...นี่ถึงจะถูก

หยางไปหัวชอบความรู้สึกของ ‘การกลับมาตายรัง’ มาก

เขาซ่อนรอยยิ้มไว้ก่อนเอ่ยถาม “นายยังจำลูกพี่ลูกน้องของฉันที่ชื่อ เสี่ยวเยี่ยนได้อยู่หรือ”

เจิ้งหยวนกล่าวอย่างภาคภูมิใจ “ผมต้องจำได้แน่นอนอยู่แล้ว เรื่องที่เกี่ยวกับพี่ ผมจำได้หมดแหละครับ”

ช่วงขณะหนึ่งหยางไปหัวก็เกิดความรู้สึกอยากจูบอีกฝ่ายขึ้นมา

หว่าสายตาของหยางไปหัวพลันเลื้อยไปเห็นเสื้อหวลิวฝ้ายเอกลีลาที่ทำงานอยู่ห้องข้างกันซึ่งเลิกงานพอดี เธอคงถูกแฉเดินออกมาจากประตูบริษัทและพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานอีกสองคนว่าเย็นนี้จะไปกินเนื้อย่างที่ไหนดี

หยางไปหัวขยับตัวมาบังเจิ้งหยวนเอาไว้อย่างเสียบๆ มือที่ยกขึ้นมาจะสัมผัสแก้มของเจิ้งหยวนในที่แรกก็ลดลงและสอดเข้าไปในกระเป๋าทางเกงอย่างเป็นทางการ “ครั้งหน้าถ้าจะซื้ออะไรเข้าบ้านอย่าลืมมาปรึกษาฉันก่อนนะ บ้านหลังนี้เป็นของพวกเราสองคน เข้าใจไหม”

มือเสี่ยวฉือยืมเยาะในใจ

บ้านของพวกเราสองคนนั่นหรือ ปรึกษาอะไรละ

เตียงที่คุณซื้อมา สามารถนอนกันได้ทั้งครอบครัว คุณเคยมาปรึกษาฉันด้วยหรือไม่

แต่ถึงอย่างไร ‘เจิ้งหยวน’ ก็ไม่ได้คิดเล็กคิดน้อยเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้

ตามนิสัยของหยางไปหัว แม้ไม่ต้องพูดอะไรเขาก็รู้ว่าหยางไปหัวยอมให้เก็บรถไว้ใช้ได้แล้ว

ดวงตาที่เปล่งประกายของเจิงหยวนมองเข้าไปในดวงตาของหยางไปหัว ด้วยความรักที่ร้อนแรงมากขึ้น

หยางไปหัวยิ้ม “ให้ฉันขับให้ไหม”

เจิงหยวนกลับอาสาเอง “พี่เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว เดี๋ยวผมขับให้เองครับ” เขาเปิดประตูหลังและก้มตัวด้วยท่าทางทะเล็น “เจ้านายเชิญขึ้นรถก่อนเลยครับ กระผมขอเอาขยะไปทิ้งก่อน”

หยางไปหัวยิ้มและเข้าไปนั่งในรถอย่างว่องไว เขามองสำรวจภายในตัวรถ อย่างไม่อาจปิดบังแวตาดิจนเขาใจได้

เมื่อไหร่เขาถึงจะเป็นแบบเจิงเจี้ยนที่ซื้อรถสักคันให้คนอื่นเป็นของขวัญได้ล่ะ

เจิงหยวนเดินถือขวดน้ำแร่ที่เหลือเพียงก้นขวดไปทิ้งถังขยะที่อยู่ริมถนน หยางไปหัวจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ทั้งวัน เขาสายตาไม่ค่อยดีนักเลยมองไม่เห็น ก้นบุหรีที่ล่อยอยู่ในขวดน้ำ

ตอนที่ถือเสื้อวอโยนขวดเปล่าลงในถังขยะรีไซเคิล เสียงของขวดพลาสติก ที่ชนเข้ากับถังขยะก็ดังขึ้นเบาๆ

ถือเสื้อวอโยนเย่ตามระบบ “นายเห็นหรือเปล่า”

ระบบ “ครับ”

เจิงหยวนเรียนเอกขับร้อง เขาจึงต้องถนอมเส้นเสียงและต้องอยู่ห่างจาก เหล้ากับบุหรีเข้าไว้

ถือเสื้อวอโยนบุหรีไปครึ่งมวน ถึงจะเคี้ยวหมากฝรั่งเพื่อกลบกลิ่น อย่างเร่งรีบไปแล้ว ทว่ากลิ่นควันในปากและแขนเสื้อก็ยังไม่หายไป แต่ คนรักของเขากลับไม่ได้สังเกตเห็นถึงความผิดปกติใดๆเลย ไม่แม้แต่จะ เยี่ยมถามสักคำด้วยซ้ำ

แน่นอนว่านี่เป็นเพียงการทดสอบของถือเสื้อวอโยน มันไม่สามารถพิสูจน์อะไรได้ สำหรับเขาแล้ว นี่เป็นเพียงหนึ่งในสัญญาณเตือนเล็กๆ ของชะตากรรม อันน่าเศร้าที่มาถึงแล้วของเจิงหยวนเท่านั้น เมื่อกลับขึ้นมานารถ ขณะที่เจิงหยวน คาดเข็มขัดนิรภัยก็พูดกับหยางไปหัวไปด้วย “ตอนที่พอกับแม่มาถึง พวกเรา ไปรับพวกเขาที่สถานีรถไฟด้วยกันนะครับ”

หยางไปหัวชะงักทันที

แน่นอนว่าถ้าเป็นเจิ้งหยวนก็คงไม่ทันสังเกตเห็นท่าทางผิดปกติของหยางไปหัว เขากล่าวต่อ “ผมขับรถเก่งมาก เมื่อถึงเวลานั้นก็พาพอกับแม่ของพี่ไปรับเสี่ยวเยียน แล้วพาพวกเขาไปเที่ยววัดวันจื้อ หลังจากนั้นก็ไปแช่น้ำพุร้อนที่ซานเมือง...”

หยางไปหัวกล่าวด้วยท่าทางที่ไม่สบายใจนัก “...ค่อนข้างกันอีกทีเถอะ”

เจิ้งหยวนอยู่ปากก่อนเป่าลมออกมา จากนั้นก็กล่าวด้วยพลังอันเต็มเปี่ยม “ฉันผมจะเปิดเดโมที่ผมเพิ่งแต่งใหม่ให้พี่ฟังแล้วกัน พี่เป็นผู้ฟังคนแรกของผมเลยนะ โอเคไหมครับ”

หยางไปหัวดีใจมากที่เจิ้งหยวนเปลี่ยนเรื่องคุย เขารีบคล้อยตามทันที “เปิดเลยสิ”

เจิ้งหยวนหยิบโทรศัพท์ออกมาดสองสามครั้ง

เพลงที่แสนไพเราะดังออกมาจากลำโพง มันสบายหูอย่างไม่น่าเชื่อสำหรับหยางไปหัวที่ยังอยู่กับงานมาทั้งวัน เสียงเพลงที่ได้ยินก็เหมือนกับการนวดเส้นประสาทอันตึงเครียดให้เขา

เขาฟังตัวกับเบาะหนังและนอนหลับไปอย่างสบายใจ

ระบบทนไม่ไหวจนต้องเอยเตือนฉือเสี่ยวฉือ “คุณฉือ คุณไม่ควรใช้การ์ดหักชะป่อยๆ นะครับ”

ฉือเสี่ยวฉือฟังจะใช้การ์ดสะกดจิตกับหยางไปหัวไป มันมีระยะเวลาการใช้งานครึ่งชั่วโมง

ฉือเสี่ยวฉือไม่ได้เสียดายอะไรเลย “ฉันแค่ทดสอบดู แล้วอีกอย่างค่าความชอบก็ไม่ใช่ว่ามีเท่าไรก็เหลือเท่านั้นนี่”...จะว่าไปการคิดแบบนี้ก็ไม่ผิด

ค่าความชอบของคนหนึ่งคนจะมีสภาพขึ้นๆ ลงๆ ตอนที่คู่รักทะเลาะกันค่าความชอบก็จะลดลงถึงระดับต่ำสุดจนแทบอยากจะบีบคออีกฝ่ายให้ตายไวๆ ส่วนตอนที่หลงใหลรักกันปานจะกลืนกิน ค่าความชอบก็จะค่อยๆ ขยับเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามธรรมชาติ เทคนิคอันยอดเยี่ยมของฉือเสี่ยวฉือทำให้ค่าความชอบของหยางไปหัวเพิ่มกลับมาเป็น 72 คะแนนเหมือนเมื่อตอนเริ่มต้นแล้ว

ฉือเสี่ยวฉือเอ่ยสรุป “สำหรับรถที่ไม่ได้ใช้เงินเขาซื้อเลยนั้น ทำให้ค่าความ

ชอบลดลงไปทั้งหมด 14 คะแนน”

ระบบ “...” 10 คะแนนหลังไม่ใช่เพราะว่าถูกคุณพูดไม่ใช่ใส่หอกหรือกระบี่
คือเสียของยิ่งกว่าเคราะห์ต่อไป “การตรวจหาความงามมีผลต่อเนื่อง
10 นาที รวมกับการพูดสองสามประโยค แค่นี้ค่าความชอบก็กลับมาเท่าเดิม
แล้ว จะว่าไปการแลกเปลี่ยนการตรวจหาความงามที่มีประสิทธิภาพคล้ายกัน
ก็แค่ต้องเสียค่าความชอบไป 5 คะแนนเท่านั้น คำนวณดูแล้วค่าความชอบยังอยู่
ในเกณฑ์ดีมาก”

ระบบ “...”

เมื่อที่ที่คือเสียของตั้งใจพูดใส่หอกไปทั่วก็เพื่อทดสอบขอบเขตการขึ้นลง
ของค่าความชอบอย่างนั้นแหละ

แล้วยังใช้คำว่า ‘เกณฑ์’ อะไรนั่นอีก มันทำให้ระบบเกิดลังเลหรืออะไร
บางอย่างที่ไม่ดีขึ้นมา

คือเสียของคือ “ค่าความชอบของหอกไปทั่วที่มีต่อเจิ้งหยวนในตอนนั้นก็
เพียงพอแล้ว นายช่วยฉันดูคลังสินค้าน้อยสิว่ามีอะไรที่ค่าความชอบที่เพิ่ม
ขึ้นมา 12 คะแนนใช้แลกได้บ้าง”

ระบบถึงกับตกใจ

เพื่อให้ออกจากโลกนี้ได้โดยเร็วที่สุด โฮสต์คนก่อนหน้านี้ของเขาทุกคน
ต่างก็ไปวนเวียนอยู่รอบๆ ตัวเป้าหมายเพื่อเพิ่มค่าความชอบให้ถึง 100 คะแนน
ก่อน แล้วอย่างอื่นค่อยว่ากันอีกที

ท้ายที่สุดก็ไม่มีใครรู้ว่า หากค่าความชอบของเป้าหมายไม่เพียงพอ มันจะ
ส่งผลกระทบอะไรต่อกระบวนการของการปฏิบัติการกิจหรือไม่

นี่เป็นครั้งแรกที่ระบบได้เห็นผู้กล้าที่ยอมเสี่ยงจะติดอยู่กับคะแนนเริ่มต้น
อย่างนี้

ระบบค้นหาของในคลังสินค้า “ค่าความชอบ 10 คะแนน สิ่งที่สามารถ
แลกได้มี ‘วงแหวนความงาม’ ใช้งานได้ต่อเนื่อง 30 นาที ‘ทักษะการต่อสู้สายดำ’
ใช้งานได้ต่อเนื่อง 5 นาที ‘ทักษะป้องกันความเจ็บปวด’ ใช้งานได้ต่อเนื่อง
1 ชั่วโมง ‘วงแหวนเสน่ห์ชวนหลงใหล’ ใช้งานได้ต่อเนื่อง 5 นาที...”

คือเสียของตั้งใจฟังอีกรอบ “ฉันเอาอันแรก”

หลังจากทำการแลกเปลี่ยนเสร็จแล้ว นือเสียวนือก็เอ่ยถามอีกว่า “วงแหวนเสน่ห์ชวนหลงใหลมีเวลาใช้งานที่นานกว่านี้อีกสักหน่อยไหม”

ระบบ “มีมากที่สุดในที่ 1 ชั่วโมง แลกด้วยค่าความชอบ 40 คะแนนครับ”

นือเสียวนือพึมพำกับตัวเอง “ถ้าอย่างนั้นฉันก็ต้องเก็บคะแนนเพิ่มอีกสินะ”

...ระบบรู้สึกว่่าน้ำเสียงของนือเสียวนือทำให้ฟังดูเหมือนหยางไปหัวเป็นหมูในโรงงานผลิตเนื้อสัตว์ วันนี้ตัดขาหน้า พรุ่งนี้ตัดส่วนของสามชั้น ตัดแล้วก็ปล่อยให้โตอีก พอโตแล้วก็ตัดอีก วนไปไม่มีที่สิ้นสุด

ระบบกล่าวด้วยความหวาดหวั่นเล็กน้อย “2 คะแนนที่เหลือสามารถซื้อได้แค่ไอเทมเล็กๆ บางอย่างกับเครื่องมือช่วยกระตุ้นอารมณ์เท่านั้นครับ”

นือเสียวนือ “อ้าวว”

ระบบ “...คุณนือ พวกเราเป็นระบบที่มีมาตรฐานนะครับ”

นือเสียวนือไม่พูดอะไร แต่เห็นได้ชัดเลยว่าเขากำลังมีความสุข

ระบบรู้สึกขนลุกกับความชอบใจของนือเสียวนือจนข้อมูลเกิดอาการรวนเล็กน้อย “พวกเราไม่ได้ให้บริการแบบนั้นนะครับ ผมหมายถึงเครื่องมือช่วยกระตุ้นอารมณ์ที่เป็นไอเทมเล็กๆ ซึ่งเป็นของประกอบฉากในการช่วยเพิ่มอารมณ์ความรู้สึก เช่น ช่อดอกไม้ โคมลอยน้ำ ดอกไม้ไฟ เป็นต้น”

นือเสียวนือ “งั้นเอาดอกไม้ไฟ”

“ดอกไม้ไฟหนึ่งอันต้องใช้ 3 คะแนนครับ”

นือเสียวนือเอ่ยทันที “เอาหนึ่งอัน”

ระบบ “...”

นือเสียวนือ “ตกใจอะไร ถ้ามันไม่ดีก็ถือเป็นเรื่องของฉัน”

ระบบคิดอย่างจนปัญญา “แน่นอนว่ามันต้องเป็นเรื่องของคุณอยู่แล้ว ไม่งั้นจะเป็นเรื่องของผมหรือไงครับ”

หลังจากแลกเสร็จแล้วก็มึนงงกระดิ่งใสๆ ดังขึ้นมา แสดงให้เห็นว่าของที่ทำการแลกได้เก็บเข้าช่องเก็บของแล้ว

นือเสียวนือรออยู่นาน “ดอกไม้ไฟล่ะ”

ระบบเอ่ยตอบ “อยู่ที่เป้าหมายครับ...” คนที่เอนตัวนอนเหมือนตายนี้ไงครับ

“ใครบอกว่าจะให้เขากันล่ะ” ฉือเสี่ยวฉือกล่าว “จุดมันเลยตอนนี้”

ระบบสงสัยเล็กน้อยแต่ก็ทำตาม

เสียงดอกไม้ไฟระเบิดแจ่มพุ้งขึ้นไปบนฟ้า กระจายตัวออกราวกับเกล็ดหิมะ และร่วงลงมาราวกับฝนดาวตก ย่อมท้องฟ้ายามค่ำคืนด้วยลายปักสว่างไสว อันน่าประทับใจ

ดอกไม้ไฟระเบิดจากที่ไกลๆ แสงมาก่อนเสียง

ดังนั้นในขณะที่มันร่วงกระจายลงมาพร้อมกับส่องแสงสว่างดูจะไม่มืด ฉือเสี่ยวฉือก็พูดกับระบบทันที “...นี่สำหรับนายต่างหาก”

เสียงพูดยังไม่ทันหาย เสียงระเบิดของดอกไม้ไฟที่มาช้ากว่าก็ดังปัง ขึ้นมา

ระบบมองไปยังดวงดาวที่แผ่กระจายไปทั่วท้องฟ้าด้วยความตกใจเล็กน้อย กระจกมองหลังสะท้อนใบหน้าที่กำลังยิ้มแฉ่งของฉือเสี่ยวฉือ

แม้ว่าฉือเสี่ยวฉือจะใช้ใบหน้าของเจิ้งหยวน ทว่ารอยยิ้มที่แท้จริงของเขากลับแตกต่างจากความไร้เดียงสาไม่มีพิษมีภัยของเจิ้งหยวนโดยสิ้นเชิง ดวงตาที่โค้งเล็กน้อยดังดอกท้อของเขาเผยความชั่วร้ายที่ถูกปรุงแต่งสามส่วน ผสมกับกลิ่นอายความเฉื่อยชาที่เต็มไปด้วยความไม่แยแสต่อสิ่งใดอีกเจ็ดส่วน ประกอบขึ้นเป็นเสน่ห์ที่ชวนให้หลงใหลจนไม่อาจละสายตาไปไหนได้

ฉือเสี่ยวฉือพูดกับระบบ “จากนี้ไปคงต้องรบกวนนายแล้ว โปรดซี๊เนะ ด้วย”

ระบบ “...”

ถึงแม้จะรู้สึกซึ่งใจอยู่นิดหน่อย แต่ระบบกลับรู้สึกว่าการพูดพวกนี้ ฟังดูแปลกๆ มันเหมือนกับอาหารมื่อสุดท้ายที่นำมาให้เขากินก่อนจะถูกประหารเลย

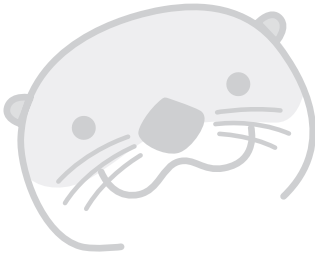
ผ่านไปไม่นาน ระบบก็พบสิ่งผิดปกติ “นี่ไม่ใช่เส้นทางกลับบ้านของหยางไปหัวนี้ครับ”

ฉือเสี่ยวฉือเอ่ยตอบอย่างเป็นธรรมชาติ “แน่นอนว่าพวกเราไม่ได้กำลัง

จะกลับบ้าน ไม่อย่างนั้นฉันจะใช้การ์ดสะกดจิตกับเขาทำไม”

ระบบ “...”

ฉือเลี้ยวฉือมองไปที่จีพีเอส หลังจากที่ยืนยันจุดหมายปลายทางแล้วก็กล่าวเสริมอีกว่า “...ฉันอยากไปสถานที่แห่งหนึ่งก่อน”

ทดลองอ่าน